

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 27. veljače 2019.

Analiza odluke

Sršen protiv Hrvatske

br. zahtjeva 30305/13

odluka o nedopuštenosti zahtjeva

Korištenje kao dokaza u kaznenom postupku zapisnika o alkotestiranju u kojem je navedeno tko je upravljao automobilom u trenutku prometne nesreće ne ukazuje na nepoštivanje prava

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) donio je 22. siječnja 2019. odluku kojom je utvrdio da je zahtjev podnositeljice očigledno neosnovan te ga odbacio kao nedopuštenog.

Podnositeljica zahtjeva tvrdila je pred Europskim sudom da joj je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje (članak 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda) u kaznenom postupku koji se protiv nje vodio pred Općinskim i Županijskim sudom u Dubrovniku jer je u kaznenom postupku kao dokaz korišten zapisnik o ispitivanju prisutnosti alkohola za podnositeljicu u kojem je ona bila navedena kao vozač automobila koji je sudjelovao u prometnoj nesreći u kojoj je jedna osoba smrtno stradala.

Naime, neposredno nakon nesreće, policijski službenici testirali su prisutnost alkohola u krvi podnositeljice zahtjeva i njezinog supruga, te je podnositeljica policiji dala podatak da je ona upravljala vozilom. U kaznenom postupku protiv nje imala je branitelja po vlastitom izboru, a branila se šutnjom. Pravomoćno je osuđena za počinjenje kaznenog djela izazivanja prometne nesreće.

Pred Europskim sudom kao i pred domaćim sudovima podnositeljica je prigovarala da su policijski službenici prilikom testiranja na alkohol od nje pribavili podatak da je sporne večeri vozila automobil, bez da su joj omogućili savjetovanje s odvjetnikom tj. pravnu pomoć. Tvrdila je da je takvim postupanjem povrijeđen njezin privilegij protiv samooptuživanja, te da je sporni zapisnik o ispitivanju prisutnosti alkohola bio nezakonit dokaz koji je trebao biti izdvojen iz kaznenog spisa predmeta.

Europski sud je prvo napomenuo da je podnositeljica zahtjeva svojom voljom dala podatak da je ona upravljala osobnim automobilom u trenutku prometne nesreće, bez da je na nju vršen pritisak.

U vezi prava na pravnu pomoć (čl. 6. st 3 (c) Konvencije) prilikom provođenja testiranja na alkohol, Europski sud je primijetio da u trenutku testiranja podnositeljica nije bila formalno uhićena niti ju je policija zadržala. Ništa nije upućivalo da je njezina sloboda djelovanja bila ograničena u mjeri koja bi zahtijevala da joj se već tada omogući pravna pomoć. Podnositeljica nije bila ispitivana o prometnoj nesreći nego je zatečena na mjestu prometne

nesreće, odvedena u bolnicu, te su joj se postavila samo ograničena, rutinska pitanja o identitetu vozača automobila. Podnositeljica je na pitanje odgovorila u javnosti, bez ikakve prisile i vlastitom slobodnom voljom. Uzimajući u obzir navedeno, kao i činjenicu da je mjerenje prisutnosti alkohola u krvi podnositeljice zahtjeva bilo sukladno hrvatskom pravu, da su cestovni promet i testiranje na alkohol posebno regulirani u praksi Europskog suda, i općenito na europskoj razini, Europski sud je zaključio da nenazočnost odvjetnika prilikom provođenja testiranja nije utjecala na podnositeljčino pravo na pravnu pomoć.

U odnosu na privilegij protiv samooptuživanja, Europski sud je naglasio da on ne štiti od davanja inkriminirajućih izjava samih po sebi nego od pribavljanja dokaza prisilom ili pod pritiskom. Naglasio je da u ovom predmetu nije bilo naznaka bilo kakve prisile ili sankcija u slučaju neodgovaranja na pitanje, te to što je podnositeljica trebala odgovoriti na jednostavno pitanje – tko je bio vozač automobila – samo po sebi nije inkriminirajuće. Pouzdanost spornog podatka nije bila upitna niti je podnositeljica ikad zanijekala da je vozila automobil, a u kaznenom postupku je dokazano da je počinila kazneno djelo izazivanja prometne nesreće.

Europski sud je zaključio da nema naznaka da podnositeljčina prava nisu bila poštovana time što je podatak da je ona vozila automobil, korišten u kaznenom postupku (vidi [N.K. protiv Njemačke](#)). Stoga je zahtjev podnositeljice u cijelosti odbacio kao očigledno neosnovan.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2018. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskom sudom za ljudska prava